

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kiss Lajos ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek - a dr. Koppányi Katalin jogtanácsos (fél címe 2) által képviselt **alperes neve** (I.rendű alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a **Z** Törvényszék 2012. október 10. napján kelt 6.P.20.259/2012/13. számú ítélete ellen a felperes által 16. és 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, míg a perköltségre vonatkozó részében részben megváltoztatja akként, hogy a felperest a Magyar Állam javára terhelő illeték összegét 37.900 (harminchétezer-kilencszáz) forintba felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 8.150 (nyolcezer-egyszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint a Magyar Államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 26.100 (huszonhatezer-egyszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárás illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az alábbi tényállást állapította meg:

Az APEH Nyugat-dunántúli Regionális Főigazgatóságának **Z** Igazgatósága a **0000000000** ügyszámú határozatával a felperes terhére a 2006-2008. évekre személyi jövedelemadó adónemben lefolytatott bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés megállapításai alapján a 2006. évtől 2008. évig összesen 378.694 forint személyi jövedelemadó adókülönbötet, egyben adóhiányt állapított meg, kötelezve a felperest ezen összeg, valamint 189.347 forint adóbírság és 127.578 forint késedelmi pótlék, továbbá 50.000 forint mulasztási bírság megfizetésére.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a **0000000000** számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes e másodfokú határozatnak az elsőfokú határozatra kiterjedő megváltoztatása és a jogerős határozatban foglalt kötelezésének teljes mellőzése iránti pert indított.

A Z Bíróság a 2011. október 4. napján meghozott, 7.K. 20.428/2011/13. számú ítéletével a másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte és az alperes Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatóságát új eljárásra kötelezte. A bíróság a jogerős határozatot a felperes gépkocsi-használati költsége el nem ismert volta körében találta jogszabálysértőnek. A másodfokú adóhatóságnak - az ítélet iránymutatásának megfelelően - a megismételt másodfokú eljárásban minderre figyelemmel meg kellett változtatnia az elsőfokú határozatot az egyes évek megállapított adóalapja és adóhiánya, valamint az ehhez kapcsolódó adóbírság és késedelmi pótlék összege körében. A bíróság a felperes keresetét az ezen iránymutatásban foglaltakon túlmenően utasította el.

A megismételt eljárásban az alperes 2011. december 9. napján kelt, 000000000000 ügyszámú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát megváltoztatta, és a felperes terhére a 2006. évtől 2008 évig terjedő időszakra a megállapított adókülönbözet - egyben adóhiány - összegét összesen 139.068 forintban határozta meg. Továbbá a másodfokú adóhatóság - e változtatásokra figyelemmel - az adóhiány után 69.534 forint adóbírságot és 42.467 forint késedelmi pótlékot határozott meg, továbbá törölte a felperes terhére előírt 15.200 forint jogorvoslati illeték előírását. Az elsőfokú határozat egyéb rendelkezéseit hatályában fenntartotta.

A felperes az utóbbi másodfokú határozat felülvizsgálata iránt újabb pert indított, és keresetében kérte annak az elsőfokú határozatra kiterjedő megváltoztatását és a jogerős határozatban foglalt kötelezése teljes mellőzését. A felperes keresetében sérelmezte, hogy a másodfokú adóhatóság a megismételt eljárás keretében kísérletet sem tett a valós tények felderítésére, és továbbra is a törvénysértő elsőfokú határozatból indult ki. Álláspontja szerint a megismételt közigazgatási fellebbezési eljárás során joga lett volna új bizonyítékokat benyújtani a valós tények feltárása érdekében. Kifogásolta, hogy a részére küldött határozaton sem aláírás, sem bélyegzőlenyomat nem szerepelt, továbbá a hatóságok túllépték az ügyintézési határidőt.

A Z Törvényszék a 2012. május 30. napján kelt, 7.K.20.105/2012/5. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest az alperes javára 10.000 forint perköltség, míg az állam javára 15.000 forint feljegyzett illeték megfizetésére. Indokolásában utalt rá, hogy a perben kizárólag azt kellett eldöntenie, hogy a másodfokú adóhatóság a bíróság korábbi iránymutatásának megfelelően folytatta-e le az eljárást, és hozta meg a döntését. A jogerős ítélet ugyanis nem biztosította a másodfokú adóhatóságnak azt, hogy újabb bizonyítást folytasson le, ismételten - a bírósági iránymutatáshoz kapcsolódóan túl - más tényállást állapítson meg, a felperesnek pedig nem nyitotta meg azt a lehetőséget, hogy újabb bizonyítékokat

terjesszen elő. A bíróság nem találta helytállónak azt a felperesi hivatkozást sem, miszerint a másodfokú adóhatóság a vonatkozó jogszabályokkal ellentétesen eljárva nem értesítette őt a megismételt eljárás megkezdéséről, ezért nem állt módjában benyújtani a korábban már általa becsatolni kívánt költség számlákat. A korábbi ítéletnek a felek részére történt kézbesítésével ugyanis folyamatba lett téve a megismételt másodfokú eljárás, ezért annak megkezdéséről a felperest külön értesíteni nem kellett. A Z Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a megismételt eljárásban született határozat megfelelt a korábbi bírói iránymutatásnak, ezért elutasította a keresetet a Ket. 111.§-a (3) bekezdése és az Art. 140.§-a (2) bekezdése alkalmazásával.

A felperes eredeti keresetében az alperes ellen 301.069 forint, valamint 329.900 forint, összesen 630.969 forint közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése tárgyában kezdeményezett eljárást a törvényszéken. A módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 326.069 forint közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére. Előadta, hogy a fentebb írt adóhatóságok „szándékos kötelezettség mulasztással” számára anyagi kárt okoztak. Megismételte a közigazgatási perekben tett sérelmes hivatkozásait. Így utalt rá, hogy az elsőfokú határozat részére kiküldött példányán nem szerepelt aláírás és bélyegzőlenyomat, az elsőfokú adóhatóság az ügyintézési határidőt túllépte, és emiatt a határozata érvénytelen. Ennélfogva pedig azt felesleges lett volna megfellebbezni, és a másodfokú adóhatósághoz törvényességi óvást nyújtott be, a bírósági tárgyalást is e szerint kérte, nem pedig közigazgatási per keretében. Továbbra is sérelmezte azt, hogy a másodfokú adóhatóság a megismételt eljárás megkezdéséről nem értesítette, és így nem volt lehetősége új bizonyítékokat benyújtani, holott az első ítélet meghozatala után a három év anyagát újrakönyvelte, mivel arra a jogszabály lehetőséget biztosított. Ezzel szemben a másodfokú adóhatóság a tényeket nem derítette fel, sőt szándékosan azt az elsőfokú határozatot használta, amiről tudomása volt, hogy törvénytelen, és ezzel szándékosan kárt okozott. A kártérítési követelésének összegét a felperes annak figyelembevételével határozta meg, hogy a jogerős határozattal a terhére összesen 139.068 forint személyi jövedelemadó adókülönböt, 69.534 forint adóbírságot, 50.000 forint mulasztási bírságot és 42.467 forint késedelmi pótlékot állapítottak meg. Ezt a mindösszesen 301.069 forintot az alperesnek megfizette. Emellett a legutóbbi közigazgatási perben hozott ítéletével a bíróság kötelezte őt 10.000 forint perköltségnek az alperes, valamint 15.000 forint feljegyzett kereseti illetéknek az állam javára történő megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a kártérítési felelősségének fennálltát. Előadta, hogy a fenti két ítélet egyértelműen igazolja, hogy nem volt olyan jogellenes magatartás a részéről, mely a felperes kárigényét megalapozhatná. Az elsőként hozott ítélet a gépjárműhasználatot érintő adófizetési kötelezettséget leszámítva jutott erre a megállapításra, míg a megismételt eljárást követően meghozott újabb ítélet megállapította, hogy a megismételt eljárás megfelelt a bíróság ítéletében foglalt iránymutatásnak. Az egyes kereseti hivatkozásokat illetően az alperes utalt arra, hogy a felperes nem csatolta a részére kiküldött elsőfokú határozat másolatát, ezért nem állapítható meg, hogy ténylegesen

mi hiányzik arról. Az irattárban lévő példányon a kiadmányozó aláírása és a bélyegzőlenyomat van, ami megfelel a Ket. 72.§-ának (1) bekezdésének. Amennyiben a határozat felperesnek kézbesített kiadmánya a szóban forgó kellékeket mégsem tartalmazná, a felperes az adóhatósági példányt megtekintheti és arról másolatot kérhet. Ezen esetleges eljárási jogszabálysértés ugyanakkor az ügy érdemére nem hat ki, önmagában nem teszi jogsértővé sem a lefolytatott hatósági eljárást, sem a kiadott határozatot, és a felperesnek közvetlen kára sem keletkezett annak folytán. Az alperes nem vitatta, hogy az elsőfokú adóhatóság az iktatással és a postázással az ügyintézési határidőt három nappal lépte túl. Az ügy érdemére azonban ez az eljárási jogszabálysértés sem hat ki, továbbá a felperes nem igazolta olyan felmerült kárát, amely közvetlenül a határidő túllépésével lenne összefüggésben. A bíróság ítélete folytán megismételt eljárás megkezdésére nincs speciális szabály, hiszen a bíróság mindkét félnek kézbesíti az ítéletet. Új bizonyítékok benyújtása pedig azért sem merülhetett fel, mivel a jogsértőnek talált rendelkezés kapcsán nem volt szükség olyan adatra, amely nem állt a másodfokú adóhatóság rendelkezésére. A megismételt eljárásban a másodfokú adóhatóság kizárólag az elsőfokú határozatot vehette alapul, hiszen a bíróság ítélete ezen határozat rendelkezéseinek jogszerűségét vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozatlannak találta, és elutasította. Ítéletét az Art. 136.§-a (1), 138.§-a (1), 140.§-a (2) és 143.§-a (1) bekezdéseire, valamint a Ptk. 339.§-a (1) és 349.§-a (1) bekezdéseire alapította.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy mivel a felperes az őt ért kárt a legutóbbi közigazgatási perben ítélettel a terhére megállapított perköltség mellett a személyi jövedelemadóval kapcsolatos eljárásban jogerősen megállapított fizetési kötelezettségben jelölte meg, ezért annak megtérítését is csak az alapul szolgáló adóhatósági határozat jogszabálysértő volta esetén kérhetné. Ehhez képest a megismételt eljárásban meghozott határozat bírósági felülvizsgálata nem vezetett eredményre, a jelen perbelivel lényegében azonos jogszabálysértésekre alapított felperesi keresetet a bíróság elutasította. Kizárólag a határidő túllépésével és a határozat aláírásával kapcsolatos eljárási kifogás volt az, ami - a keresetváltoztatásnak a Pp. 335/A.§-a (1) bekezdésében írt tilalmára tekintettel - nem képezte a bírósági felülvizsgálat tárgyát. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes az érdemi védekezésében helytállóan utalt arra, hogy ezen eljárási jogszabálysértések az ügy érdemére nem hatnak ki, önmagukban nem teszik jogsértővé sem a lefolytatott hatósági eljárást, sem a kiadott határozatot. Utalt arra, hogy az Art. 12.§-ának (1) bekezdése szerint a felperesnek lehetősége lett volna arra, hogy a határozatnak a Ket. 72.§-a (1) bekezdése által megkövetelt kellékeit tartalmazó adóhatósági példányát megtekinthesse, és arról másolatot kérjen, jöllehet e kereseti hivatkozásának alátámasztására a neki kézbesített határozatot a perben nem csatolta. Olyan kár bekövetkeztét pedig, ami kifejezetten az ügyintézési határidő 3 nappal történt túllépésével okozati összefüggésben érte, a felperes - a fentiek szerint - maga sem állította. Emellett a legutóbbi közigazgatási perben hozott jogerős ítélet alapján az alperesnek fizetendő perköltség és az állam javára megfizetendő feljegyzett kereseti illeték nyilvánvalóan nem tekinthető az alperes

által okozott kárnak. Ezért, a Ptk. 339.§-ának (1) bekezdésében írt általános feltételek hiányában az alperest a felperessel szemben kártérítési felelősség nem terhelte.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést, kérte az ítélet megváltoztatását a módosított keresetével egyező tartalommal, valamint az alperesnek a perköltségben történő marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helytelen jogkövetkeztetést vont le, amikor a keresetét elutasította. A korábban folyamatban volt - közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított - pereiben előadottakat megismételve előadta, hogy az alapügyben az elsőfokú adóhatóság azért állapított meg adóhiányt, mert nem fogadta el több magánszemély nevére kiállított számla alapján a felperesnek a bevétel megszerzésével összefüggő közvetlen kiadásait. A hivatkozott számlák lényegében közvetített anyagárú értékesítést igazoltak. A költségelszámolás az ezen értékesítések alapjául szolgáló szerződéseken és kiadási pénztárbizonylatokon alapult, a kifogásolt számlák csupán ezek mellékletei voltak, s a szerződések és a kiadási pénztárbizonylatok valós voltának igazolására szolgáltak. Számlákkal ezen közvetített beszerzéseket az értékesítő magánszemélyektől közvetlenül igazolni azért nem tudta, mert magánszemélyként a számla kibocsátására nem voltak jogosultak. Ugyanakkor az Szja. vonatkozó rendelkezései lehetővé teszik, hogy magánszemélyek 200.000 forint erejéig bevallás nélkül értékesíthetnek ingóságokat. Ezen beszerzéseket, mint költségtényezőket a szerződésekkel és a kiadási pénztárbizonylatokkal megfelelően alátámasztotta, így az első fokon eljáró adóhatóságnak ezeket el kellett volna fogadnia.

Ezen túlmenően is voltak még elszámolható költségelszámolások, meglétüket már a vizsgálat folyamán jelezte, a vizsgálati jegyzőkönyvben ez feltüntetésre is került, és a későbbiekben írásban is kért időpontot az ellenőrzést folytató hatóságtól a számlák befogadása céljából, azonban erre nem is reagált a hatóság. Az adóhatóság nem járt el megfelelően e kérdésben, mert az Art. 97.§-ának (6) bekezdése alapján a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni, nem értékelhet az adózó terhére nem bizonyított tény, a becslés kivételével. E törvényi rendelkezést az adóhatóság figyelmen kívül hagyta, e számlákat el kellett volna fogadnia, ez jogszabálysértés, amely közvetlen okozati összefüggésben áll azzal a megalapozatlan döntésével, mely szerint adóhiány megfizetésére kötelezték.

További súlyos eljárási hibát vétett álláspontja szerint az adóhatóság akkor, amikor határozatát a Ket. 72.§-ának (1) bekezdése által megkövetelt kellékek nélkül, nevesítve, tehát a kiadmányozó aláírása és a hatósági bélyegző lenyomata nélkül küldte ki. Így véleménye szerint ez a határozat érvénytelen.

Nem értett egyet az elsőfokú ítélet 9. oldalán meghivatkozott indokolásában írtakkal, hogy a kiadmányozás nélküli határozatot jelen perben nem csatolt, mivel a per 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvének 2. oldalán kitűnik, hogy a korábbi közigazgatási perek anyagát a bíróság a jelen per anyagává tette. Ezen peranyagban viszont megtalálható a kiadmányozás és a bélyegző nélküli határozat. Az elsőfokú határozat kézhezvételét követően a felettes hatóságtól ismételt

ellenőrzést kért, hogy a költség számlákat érvényesíteni tudja, mindezekre törvényes lehetőséget biztosított számára az Art.115.§-a (1) bekezdésének *b)* pontja. A felettes hatóságnak ezt az ismételt ellenőrzést el kellett volna rendelnie. Ez eredményezhette volna a felperes számára, hogy a korábbi ellenőrzés megállapításainak megváltoztatását eredményezze.

Mindezekre a jogszabálysértésre hivatkozva kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a keresetének helyt adjon.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra kérte a másodfokú bíróságot, hogy az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét tárgyaláson kívül elbírálvá hagyja helyben és a felperest marasztalja a másodfokú per költségekben. Kérelmét azzal indokolta, hogy a felperes mind a keresetében, mind a fellebbezésében ugyanazon felek között, ugyanazon tényalapból származó, ugyanazon jog (kötelezettség) fennálltát vitatta, melyet korábban a Z Törvényszék 2012. május 30-án kelt, 7.K.20.105/2012/5. számú ítéletével jogerősen már elbírált, azaz álláspontja szerint a felperesi igény ítélt dolognak minősül. Hangsúlyozta továbbá, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló polgári peres eljárás nem terjedhet ki egy bírósági felülvizsgálattal már jogerősen lezárt közigazgatási határozat felülbírlására. Ezzel az állásponttal van összhangban a BDT2006.1496. számú döntés, melynek értelmében az eljárt bírósággal szemben indult kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára. Kártérítés alapjául nem szolgálhat, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja. Kifejtette, hogy e hivatkozott eseti döntés bírósággal szemben indított kártérítési perben született, azonban megállapításai egyéb államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perre is irányadó, amennyiben bírói felülvizsgálatra sor került, hiszen az adóhatósági határozatok jogellenességének kimondása - mely a kártérítési előfeltétele - egyben a határozatot felülvizsgáló bírói döntés jogellenességének megállapítását is megkövetelné.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a bizonyítékok Pp. 206.§-a szerinti okszerű mérlegelésével - helyesen, megfelelő alapossággal állapította meg, abból helyes jogi következtetést vont le, és érdemi döntése is megalapozott. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta a per fő tárgya tekintetében.

A felperes fellebbezésével kapcsolatban kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a bírói ítélettel jogerősen elbírált döntés jogellenességét nem lehet megállapítani. Ezzel kapcsolatban egyetértett a másodfokú bíróság az alperes ellenkérelmében meghivatkozott BDT 2006.1496. számú döntéssel.

Ahogy az az első fokú ítélet indokolása is tartalmazta, nyilvánvalóan alaptalan az az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény, amely - az azt

már elbírált - jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként. A jogerős ítélet anyagi jogereje [Pp. 229. §-a (1) bek.] azt jelenti, hogy a bíróságok a keresettel érvényesített jogot véglegesen elbírálták, s azt a felek többé vitássá nem tehetik. A jogerős ítélet megváltoztatására csak rendkívüli perorvoslat (perújítás, felülvizsgálati kérelem) eredményeként kerülhetett volna sor, amelyekkel kapcsolatos kérelmet a felperes nem terjesztett elő. Az ügy érdemében hozott döntés azon túl, hogy a felekre végleg irányadó, minden más, később eljáró szervet köt. A kártérítési perekben a jogerősen befejezett eljárások felülbírálatára kártérítés címén sem kerülhet sor. Mindazokban az esetekben tehát, amikor a fél az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése alapjául a saját ügyében hozott, jogerős ítélettel elbírált, törvénysértő, rossz jogértelmezésen alapuló adóhatósági határozata tartalmát jelöli meg, a kártérítési per bírósága nem állapíthatja meg a döntés jogellenességét [ami a Ptk. 339. §-a (1) bekezdése értelmében a kártérítési felelősség egyik feltétele]. Ebből következően kizárt, hogy a fél - adóhatósági határozattal kapcsolatos - jogvitájában keletkezett jogerős ítélet tartalma megalapozza az alperes kártérítési felelősségét, csupán azért, mert változatlanul továbbra is vitatja a jogerős határozatot (BDT 2009.1949.). Ezzel azonos álláspontot rögzített a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében (BH 1993.32., BH 1995.403.).

A fellebbezési ellenkérelemmel kapcsolatosan a következőket jegyzi meg a másodfokú bíróság:

A Pp. 229.§-a (1) bekezdése szerint a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő).

Az anyagi jogerő tartalmát a magyar jogirodalom egy pozitív és egy negatív hatásban jelöli meg. A pozitív hatás, hogy a felek, a bíróság és más hatóságok kötve vannak az anyagi jogerőhöz, és a jogerős határozat tartalmát irányadónak kell tekinteniük. Negatív hatás pedig az, hogy ítélt dolog - res judicata - keletkezik. Az anyagi jogerő folytán a peresített jogviszony alapján a feleket megillető jogokat és az őket terhelő kötelezettségeket végérvényesen meghatározottnak kell tekinteni. Tehát az ítéletben elbírált jogot többé nem lehet vitássá tenni, az újbóli elbírálás kizárt.

A jelen kártérítési perben ítélt dologról nincs szó. A - jelen per előzményét, egyben a tényállás részét képező - korábban folyamatban volt közigazgatási perek, adóügyben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránt indultak, míg a jelen kártérítési per - bár lényegében azonos jogszabálysértésekre alapított felperesi kereseten alapul - az adóhatóság által közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése tárgyában indult, azaz más az érvényesített jog. Ezért nem ítélt dolog a per tárgya.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy tévesen számolta a perköltséget az elsőfokú bíróság, ezért ebben a körben megváltoztatta az ítéletet a Pp. 253.§-a (2) bekezdése alapján.

A Pp. 24.§-a (1) bekezdése határozza meg a pertárgyérték általános szabályát, mely szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó.

Ezen az értéken a kereseti követelés felemelése változtat - a megemelt összeg erejéig -, annak leszállítása a pertárgyértéket nem érinti.

A jelen perben az eljárás megindításakor a felperes keresetében az alperes ellen 301.069 forint, valamint 329.900 forint, összesen 630.969 forint közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése tárgyában kezdeményezett eljárást, ezért a pertárgy értéke 630.969 forint. Mindezekre figyelemmel, a keresetben később bekövetkezett változás, - hogy a felperes módosítva a kereseti követelését, a bíróságtól már csak 326.069 forint kártérítés tekintetében kérte az alperes kötelezését - az ügy pertárgyértékét nem érinti. Az Itv. 42.§-ának (1) bekezdésének a) pontja alapján számított elsőfokú eljárási illeték így 37.900 forint.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelyet a másodfokú bíróság 8.150 forintban állapított meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdésének alkalmazásával. Továbbá a felperes, a sikertelen fellebbezése miatt köteles megfizetni a Magyar Államnak - figyelemmel az Itv. 62.§-a (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott tárgyi illetékmegfizetési jogára és az Itv.74.§-a (3) bekezdésére - a 6/1986./VI.26./IM. rendelet 13.§-a (2) bekezdése alapján a 26.100 forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

P é c s, 2013. május 28.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró